

28.11.2022

Kapitola I.

MAXÍK A ŠAMŠUL NA SAMOTĚ

Nebylo hezko. Vůbec ne. Bylo sychravo. Bylo studeno, vlezlo a byla mlha. Ale šamšul, co z něj bylo vidět jen ouško, co vypadalo jako špičatý lopuchový list, se smál roztaženým úsměvem od jednoho ucha k druhému a poskakoval s podivnou konvičkou mezi skoro zmrzlými květy na záhonku, až se mu vyzábělé nožičky pod lehkou jupkou jen kmitaly. Nebyl o moc vyšší než květiny, které tanečním krokem obskakoval. Ale to je normální vzrůst šamšulů a nikoho by to přece nemělo překvapovat.

Že to někoho překvapuje? Aha, tady někdo neví, kdo jsou šamšulové, že?

Šamšulové jsou MKB, jak by se asi řeklo moderní zkratkou. Možná by někdo řekl, že to jsou NVB, nebo možná PB, ale to je jedno, jsou to jen zkratky toho samého. PB je přece zkratka pro pohádkové bytosti, ale tahle zkratka je matoucí. Někdo by si mohl představit, že pohádkové bytosti jsou z pohádek. To by znamenalo, že neexistují, což by byla chyba. Takže toto označení nepoužívám. Stejně jako NVB – což je jinak ne-viditelné bytosti. A to taky není pravda. Šamšulové jsou viditelní. Jen málokdy. Stejně jako všechny ostatní málokdy viditelné bytosti. Proto tedy

je nejpriléhavější zkratka MVB, tedy málokdy viditelné bytosti.

Málokdy viditelných bytostí je spousta, třeba elementálové. To jsou bytosti, které obývají a spravují živly. Tedy vodu, vzduch, zemi a oheň. Mají spousty názvů a lidé je označují od vodníků přes rusalky, sylfy, nymfy, trpaslíky, gnómy, pigmeje po salamandry atd.

Pak jsou bytosti spojené s předměty, a to jak živými, tak i neživými. Kromě mnoha dalších jsou i málokdy viditelné bytosti, které jsou spojeny s místem. Těch je také poměrně mnoho a jedním z druhů jsou právě šamšulové. Někteří se rádi sdružují a setkávají a ti jsou povětšinou na rušných místech, jako jsou města, skladiště, staveniště nebo skládky. A pak jsou šamšulové, kteří se moc s ostatními stýkat nemusí, a ti mají rádi klid a libují si v samotě. Mnohdy obývají odlehlá údolí, jeskyně, různé opuštěné budovy a zříceniny nebo samoty, ale také stodoly a různé boudy. Nemyslete si, že tím je výčet u konce, já jen, abychom věděli, kam šamšuly zařadit. Šamšulové nejsou velcí a někdy, když je někdo zahlédne, si je můžete splést třeba s trpaslíky, jsou podobné výšky, ale byl by to velký omyl. Trpaslíci jsou zemní stvoření, tedy elementálové. Povětšinou jsou to nerudná a podezřívavá stvoře-

ní, co se ráda hádají, přou a škorpí, i když najdou se i výjimky. Zatímco šamšulové jsou místní řekněme skřítci, někdy laskavé plaché povahy, jindy jsou zlo-
myslní a pěkně mstiví. Ale nic z toho nemají přiro-
zeně v povaze. Buď jim jejich chování vnukne místo,
ve kterém žijí, nebo vnější okolnosti. Povětšinou však
lidé. Šamšulové totiž žijí v těch samých místech jako
lidé. A někdy je to pro ně dost otravné.

Jak říkám, velikostí jsou asi tak velcí, že by byli
někteří možná i o trochu větší než rozkvetlá narcis-
ka, ale všichni jsou menší než průměrný mečík. Mají
velké, k hlavě připlácle uši, co mají tvar jako lopuch,
a tenké nožičky i ručičky s dlouhými prstíky a nos
dlouhý a hubený jako ty jejich ručičky. Zato oči mají
velké a temné. Skoro bez bělma. Pořád s nimi koulejí
a rejdí a zkoumají. To proto, aby byli schopni si všim-
nout, když jim někdo nebo něco kazí práci. A kazí
jim někdo něco pořád, protože šamšulové jsou jediní,
co něco dělají dobře. Tedy podle nich. A i kdybyste
se snažili sebevíc a opravdu dělali všechno, všecičko,
jak by vám šamšul říkal, stejně by vám nakonec řekl,
jak jste všechno pokazili a že nic neumíte a dokážete
zkazit i tu nejjednodušší věc. A to i přesto, když vám
celou dobu říká, jak to máte dělat správně. A že si to
raději příště všechno udělá sám. Jen málokdy se stane,

že by šamšul uznal, že někdo něco udělal jako on, a pak to uvede slovy: „No vidíš, jak jsem tě to krásně naučil.“ Nebo tak nějak podobně, aby vyplynulo, že zásluha za dokonale udělané něco stejně přísluší pouze a jen šamšulovi a vy jste byli jen jeho nástrojem.

Šamšulové naprosto nesnáší změny. Ale naprosto. Horko těžko se vyrovnali s tím, že se střídají roční období a den a noc a sucho a mokro. Ale stejně brblají, mručí, vržou, hartusí a skřípou, že jim rozumíte jen tu a tam slovíčko, ale je vám jasné, že je zase když ne všechno, tak určitě naprostá většina špatně.

No a takový jeden šamšul obýval samotu, které se říkalo Strakov. Už si protrpěl, probrblal, provrzal a prohartusil to, že se na jeho krásné zapomenuté samotě čas od času objevují lidé. Dokonce tak hloupí lidé, že si mysleli a myslí, že ta samota je snad jejich! Jen proto, že ji snad někdy koupili od jiných stejně hloupých lidí.

Kupování byla pro šamšula vůbec záhada. Podívejte se, samota na Strakově tu stojí a stávala dávno. Pak nějakí lidé, co ji se šamšulem obývali, dostali hrst jakýchsi papírků a zmizeli. Šamšul už je nikdy neviděl, zato se objevili noví. Ale samota Na Strakově byla pořád stejná. Stála na stejném místě a šamšul bydlel pořád ve stejném komíně jako posledních několik set let. Pak se zbláznili i tihle a zas dostali hrst těch divných papírků od jiných

lidí a opět je vystřídali tihle noví. Ale samota Strakov se opět nepohnula ani o píd'. Prostě lidé byli divní.

Povětšinou mu to nevadilo, protože byl MVB, tedy málokdy viditelná bytost, takže se ani s lidmi moc nevídal, kdyby se nenarodilo to malé ječící nic jménem Maxík. Maminka mu sice říkala Maxmiliáne, když zlobil, a schválně protáhla to á, když předtím na xmi výrazně poklesla hlasem, aby zdůraznila, že už čeho je moc, toho je příliš. Jinak mu ale říkala Maxičku a miminko a vůbec ho všemožně laskala a hladila. Jenže on Maxík byl filuta a šamšula povětšinou viděl. Viděl, jak se opaluje na stropě i jak si užívá ježdění na horkém vzduchu kolem komínové roury, když zrovna maminka zatopila v kamnech. Prostě pro Maxiíka šamšul nebyl žádná MVB, ale NVB, tedy normálně viditelná bytost.

Dokud jenom ležel a koukal, nebyla to pro šamšula žádná velká starost ani překážka. Ale ono se někdy stalo, že malého Maxiíka maminka zdvihla do náručí a najednou nevěděla, proč Maxiík tak upřeně kouká do jednoho bodu. Ona šamšula prostě neviděla. Proto Maxiíka zvedala, aby si to něco mohl prohlédnout víc. A Maxiík jen natáhl ručičku a tu milého šamšula chytil za tenkou nožku nebo ručku a nedejbože za nos. Samozřejmě to Maxiíček maskoval roztomilým

žvatláním a vrněním. Ale šamšul dobře pochopil, že jeho několikasetletý klid je najednou narušen vetřelcem. A lýtým nepřitelem, přestože Maxík tehdy ještě neuměl ani chodit a vlastně ani mluvit. A tak maminka o jejich setkáních neměla nejmenší tušení. Jen se pořád divila, proč se Maxík usmívá, když dlouze kouká na strop.

A tak šamšul obskakoval zmrzlé květy, které maminka zapomněla na záhonech, protože věděl, že je dneska pátek a že s největší pravděpodobností zase přijede jeho malý malinký rušitel klidu. A chtěl na něj být připraven a mít všechnu péči o kytíčky za sebou.